

Manglen midt i menigheden - og gaven fra himlen

Prædiken på 4. søndag i advent 2007 i Martinskirken. LGJ.
Salmer: 62 – 397 – 286 – 79 – 430 - Kom, alle kristne.

Johannesevangeliet 3,25-36

Nu kom Johannes' disciple i diskussion med en jøde om renselse, og de gik hen til Johannes og sagde: "Rabbi, han, som var hos dig på den anden side af Jordan, han, som du har vidnet om, han døber nu selv, og alle kommer til ham." Johannes svarede: "Et menneske kan ikke tage noget som helst uden at have fået det givet fra himlen. I kan selv bevidne, at jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, men jeg er udsendt forud for ham. Den, der har bruden, er brudgom; men brudgommens ven, som står og lytter efter ham, fyldes med glæde, når han hører brudgommen komme. Det er min glæde, og den er nu fuldkommen. Han skal blive større, jeg skal blive mindre. Den, der kommer ovenfra, er over alle; den, der er af jorden, er jordisk og taler jordisk. Den, der kommer fra himlen, er over alle; hvad han har set og hørt, det vidner han om, og ingen tager imod hans vidnesbyrd. Den, der har taget imod hans vidnesbyrd, har dermed bekræftet, at Gud er sanddru; for han, som Gud har udsendt, taler Guds ord; Gud giver jo ikke Ånden efter mål. Faderen elsker Sønnen, og alt har han lagt i hans hånd. Den, der tror på Sønnen, har evigt liv; den, der er ulydig mod Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham.

Evangeliet på fjerde søndag i advent afslører en stor mangel, som kan findes midt i en menighed, uden at medlemmerne er klar over det. Men evangeliet rækker os også det, vi har brug for. Det handler om en stor mangel – og den store gave.

Manglen

Vi møder Johannes Døbers disciple i samtale med deres mester. Han havde meget trofaste disciple. De satte alt ind på, at Gud blev kendt blandt jøderne gennem Johannes' forkyndelse og dåb. De kunne ligne ivrige og missionerende kristne i dag. Alligevel manglede der noget. Ja, der var faretruende tegn på, at disciplene ikke havde glæden og heller ikke ville få den.

Johannes Døber havde en stor, stor opgave med at hjælpe farisæere og toldere. Men noget tyder på, at arbejdet med at hjælpe hans trofaste disciple, var en endnu større udfordring. Vor tekst viser os, at det ikke var lykkedes med dem endnu. De fattede ikke, hvorfor han vidnede for dem om Jesus. Evangeliet fortæller, at de sagde: "Rabbi, han, som var hos dig på den anden side af Jordan, han, som du har vidnet om, han døber nu selv, **og alle kommer til ham.**" - "Alle kommer til ham ..." Det lyder, som om det er et problem for dem. De havde det skidt med, at Jesus fik flere og flere disciple. Her afsløres for os, at en trofast lille menighed omkring en trofast prædikant kan miste synet for, at det er Herren Jesus, de tilhører, og at målet for alt, hvad der sker i menigheden, er troen på Jesus som Frelseren og livet med ham her i tiden og i evigheden.

Johannes-disciplene var blevet døbt og levede nu med Johannes. Men i deres iver var de ved at opbygge deres identitet som "Johannes-disciple", og det var måske begyndt at handle om deres ære og stolthed.

Kristne ved godt, at et menneskes personlige stolthed og ære kan være en stor hindring for, at det bliver kristent, fordi stoltheden kan spærre for, at man indser, at man har brug for tilgivelse og for Jesus som sin stedfortræder. Det ved vi godt.

Men er vi også klar over, at stolthed og ære omkring vores personlige kristendom og vort menighedsliv kan blive en trussel for mod vores tillid til Kristus? - Hvis vi får forkerte forventninger til, hvordan det vil gå os som kristne frem over mht. ære, anseelse og fremgang, da vil vi på et tidspunkt komme i krise og sætte spørgsmålstegn ved vores tro og måske også kristendommen i det hele taget. Da kan det alt sammen en dag vælte for os, så vi fornægter troen og siger farvel og tak.

Tænk f.eks. på Johannes døber. Han endte sine dage i fængsel og blev halshugget af Herodes, fordi han prædikede sandheden om Herodes' hor og ægteskabsbrud. Da kunne hans tro kun overleve, når han vidste, at Jesus var hans frelser, og hvad der var hans opgave. - Hvordan mon Johannes' disciple klarede sig den dag, da de fik udleveret Døberens hovedløse lig fra fængslet og skulle begrave det? Hvad troede de på den dag? På deres menigheds historie? Eller på deres visionære missionsstrategi? Det, som Johannes' disciple anså for et problem, var for Johannes det ultimative mål: nemlig at "alle skulle komme til Jesus". Han vidste, at han kun var en midlertidig person og ikke nogens frelser.

Der er et udtryk for manglende tro på Kristus, når en menighed sætter sig selv og sine prædikanter i centrum og tror, at det, man selv udretter, er hovedsagen. Det kan kun ende i håbløshed og fortvivlelse, hvis vi lader os bære af, hvad vi synes om os selv, og hvad andre synes om os. Jeg siger ikke, at vi ikke har brug for venner og nogen til at holde om os og være sammen med i svære tider. Det har vi. Men prædikanter bliver aldrig mere end tjenere, sådan som Johannes var Guds tjener. Jesus er og forbliver vores eneste frelser. Mangler vi denne erkendelse, da har vi brug for at lytte til Johannes Døbers svar.

Gaven

Og dermed er vi kommet til det andet, nemlig "gaven". Johannes' svar på disciplenes problem lød sådan: "*Et menneske kan ikke tage noget som helst uden at have fået det givet fra himlen.*" - "*Fået det givet fra himlen.*" Den sætning er fyldt af evangelium og summer af det inderste i juleevangeliet. Ordet "gave" er et nøgleord. I dagene omkring jul fylder gaver mere end på noget andet tidspunkt i året. Vi har gaver i vore tanker, tasker og huse. Gaverne kan fortælle om, at vi holder af hinanden. Gaver, gør noget godt ved os.

Gud gav os livet i sin kærlighed. Og han ville, at livet skulle gives videre gennem kærligheden mellem kvinde og mand og gennem kærligheden mellem forældre og børn. Den kærlighed, kan gaverne til jul være et genskær af. De kan hjælpe os til at tænke efter og erkende, at livet er en gave, og at Gud gav os ikke blot livet, men sin egen søn, som vores Frelser ved at blive menneske – og for at vi skal leve – og overvinde synden, skylden, dommen og døden.

Alt ægte i livet er "gave". En ægte ven er en gave. Venskab bygger ikke på fortjeneste og er ingen handelsvare, men gave. Kærlighed er også en gave, når den er ægte. Når vi leder efter det, som virkelig er ægte, viser det sig vist nok, at alt ægte virkelig er gave, og at det stammer fra en giver, som vil os det godt.

Johannes siger det sådan: *Et menneske kan slet ikke tage noget som helst uden at have fået det givet fra himlen.* Du kan slet ikke tage noget af dig selv, hverken ære, velstand, helbred, tro eller venner - heller ikke Guds venskab. Det indebærer, at hvis vi tilraner os noget her i livet og skraber til os på andres bekostning, da vil det aldrig blive vores. Det eneste vi får ud af det, er en kort lykke, ligesom

tyven, der sidder med tyvekosterne. Men uanset hvad han bruger det stjalne til, må han en dag stå til regnskab. Sådan må også vi stå til regnskab en dag for alt det, vi tilranede os på andres bekostning – og på kærlighedens bekostning. Jesus siger det sådan: *Den, der er ulydig mod Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede bliver over ham.* Guds vrede. Bliver over ham! Det er tunge ord!

Derfor skal vi ikke se misundeligt til andre mennesker. Enten er de det, de er, og har det, fra Gud, og er det, de er, fordi Gud har gjort dem til det - og da må vi glæde os med dem. Eller også har de ære og velstand, fordi de tilraner sig det i vantro og uden at vise hensyn og kærlighed i hverdagen. Og da er de ikke at misunde. For den Almægtige vil opspore dem og dømme dem, når det er tid. Derfor er det Johannes højeste mål for sin tjeneste og sit liv, at mennesker ser, hvem Sønnen er, og tror på, hvad han har gjort for dem. En af hans kendte sætninger lyder jo sådan: ”Se Guds lam, som bærer verdens synd!” Han bar synden og Guds vrede som vor stedfortræder. En anden måde at sige det, som englen forkyndte for hyrderne: ”I dag er der født jer en frelser. Han er Kristus, Herren!”

Den vigtigste person i vores liv ikke er os selv eller mennesker, vi sætter højt, men Jesus Kristus, Guds Søn. Og for at gøre sine disciple og os klart, at Johannes ikke er det mindste utilfreds, med derimod hjertens lykkelig over, at Jesus får flere og flere disciple, siger han: *Den, der har bruden, er brudgom; men brudgommens ven, som står og lytter efter ham, fyldes med glæde, når han hører brudgommen komme. Det er min glæde, og den er nu fuldkommen.* - Hvis din bedste ven skal giftes, vil du glæde dig med ham. Brudgommens ven vil aldrig anse brudgommen for sin konkurrent. Det er det helt rigtigt, når Jesus bliver større, og Johannes mindre.

Det er en grundlov i kærlighedens rige, at man bliver stor, når man bliver lille, og at man skal være lille og ubetydelig, for at kunne udføre noget stort. Det vil aldrig bringe os selv ære og anseelse, men det vil – som Johannes Døber bevidner for os – give os ægte glæde, trosglæde, som giver os udholdenhed til at klare både medgang og modgang.

Jesus Kristus er Guds gave til os. Vi modtager ham, når vi hører evangeliet. Den gave vil vi åbne og bruge i de kommende juledage. Da følger juleglæden med til jul – og efter jul. Amen.

Lagt på www.vivit.dk 30.12.2007